

SVŠGUGL

Umetniška gimnazija, smer gledališče in film,

P R E D S T A V L J A

POTOHODEC

ISKALEC

*»Zato se mi včasih sanja o krajih, ki jih nisem videl.
Da sem človek, ki nisem bil. Da počnem dejanja zunaj svojih meja.
Nasprotna svojemu hotenju, moči in krvi.«*

POTOHODEC, STR. 17, IZBOR: KORINA ŽIBERT, 4. G

Mentorstvo: Barbara Krajnc Avdić, Andrej Jus, Primož Ekart

Mentorstvo za gib: Maja Delak / Glasbeni mentorji: Matjaž Predanič, Miljana Sgerm, Marko Korošec
Glasba: Živa Strgar, Nina Slavec, Matjaž Predanič / Oblikovanje zvoka: Matjaž Predanič
Svetovanje pri kostumografiji: Nataša Recer / Oblikovanje svetlobe: Andrej Hajdinjak
Snemanje: Vid Merlak, Miha Dragan, Sara Vertovšek, Zala Berk / Tehnična podpora: Marko Levičnik
Gledališki list: Andreja Kopač / Fotografije: Miha Dragan, mentorji & dijaki 4. G in 4. F
Oblikovanje tiskovin: Tanja Radež / Zahvala: Petri Vignjevič Kovjanić in vsem mentorjem
Produkcija: SVŠGUGL, ravnatelj Alojz Pluško

UPRIZARJAJO DIJAKINJE IN DIJAKI 4. F IN 4. G LETNIKA
UMETNIŠKE GIMNAZIJE, SMER GLEDALIŠČE IN FILM

PLESNI IN GLEDALIŠKI CENTER PGC, KARDELJEVA PLOŠČAD 28 A, LJUBLJANA
PREMIERA ŠT. 1: SREDA, 23. APRILA OB 16.00 / **PREMIERA ŠT. 2:** SREDA, 23. APRILA OB 19.00

SPLETNI OGLED MOŽEN OD 15 MAJA 2021 NA SPLETNI STRANI

POVEZAVA: www.svsgugl.si

SCENOSLED:

I. DEJANJE

Mentorstvo: **Barbara Krajnc Avdić**

Mentorstvo za gib: **Maja Delak**

Glasba: **Damir Avdić**

Nastopajo: **Tyshea Anai Drab, Neža Flere, Lana Furlan, Hana Irt, Nika Juvan, Hana Kalan, Tinkara Kelenc, Taja Kogoj, Špela Koščak, Urša Petruša Koželj, Alja Krhin, Julija Lobe, Nejc Lončar, Kaja Petrovič, Eva Liza Šobot, Neža Zalaznik**

II. DEJANJE

Mentorstvo: **Andrej Jus**

Mentorstvo za gib: **Maja Delak**

Nastopajo: **Miha Butala, Dejan Cvek, Ivana Gajšek, Lea Goričan Pavlovič, Zala Klinar, Karin Krmelj, Eva Mršnik, Maruša Rakun, Brina Rednjak, Aleksandra Staroveški, Živa Strgar, Špela Verdnik**

Avtorska glasba: **MRTVAŠKA KOST**

Besedilo: **Živa Strgar, 4. F**

Glasba in aranžma: **Matjaž Predanič**

Instrument: **Miha Butala, Karin Krmelj, Sara Marinko, Tea Nartnik, Neja Štrubelj, Korina Žibert, Tina Žnidaršič, Tyshea Anai Drab (4.G), Hana Jurca, Taja Kogoj (4.F)**

Vokal: **Živa Strgar, Eva Mršnik, Ivana Gajšek (4.F)**

Glasbena mentorja: **Miljana Sgerm, Matjaž Predanič**

Druga uporabljena glasba:

- **Ansambel bratov Avsenik** (Zlati zvoki, Nikar domov, Ob slapu, Gremo na Poljkuko, Valček s harmoniko, Shujševalna kura, Rana ura, huda ura, Cvetoče tulpe, Na avtocesti, Zinka, Zenka, Zofka, Nasvidenje, Pogled v dolino, S polko v svet, Gozdovi v mesečini, Čez Korensko sedlo)
- **Dr. SaxLove:** Why Don't You Do Right)
- **Louis Armstrong:** West End Blues
- **Soul Candle:** 1 Hour Jazz Music | Coffee Bar | Instrumental Lounge Music
- **Yma Sumac:** "Chuncho" ("The Forest Creatures")
- **BerlinAtmospheres** - 50 Scratches SOUND EFFECT
- **Chris Eckman and Anita Lipnicka** - Who Will Light Your Path

III. DEJANJE

Mentorstvo: **Primož Ekart**

Nastopajo: **Lana Arbi, Mia Dimic, Liza Marija Humer, Filip Kosmač, Sara Marinko, Tea Nartnik, Flores Oven, Nina Slavec, Neja Štubelj, Matjaž Velikonja, Korina Žibert, Tina Žnidaršič**

Avtorska glasba: **POTOHODEC**

Besedilo in glasba: **Nina Slavec, 4. F**

Aranžma: **Matjaž Predanič**

Instrument: **Nina Slavec, Eva Liza Šobot (4. F), Maruša Rakun, Korina Žibert (4. G)**

Vokal: **Nina Slavec (4. F)**

Glasbeni mentor: **Marko Korošec**

HANA KALAN, 4. G

POTOHODEC

Als Joe zum Fenster hin
ein Meer von Blättern: rot
ben. Sie veränderten ihr
und rieselten in einem
benschauer in Großmutte
ten. Solche Bäume gab es
Ein jähes Gefühl des Sta
„Der ist ja riesig“, sagte e
rum nennst du ihn, Eulen!

DANE ZAJC

die
die
jeme
die A
die K
Krim
die Qu
keine A
der/die
eingrenz
das Hart
auffallen
die Bemerkung(en)
das Gepäck

low something down to
coins
to notice (v.)
remark (n.)
luagaae

POTOHODEC - NEKDO KI HODI PO POTI?

DNEVNIŠKA REFLEKSIJA, 29. 3. 2021

Spomnim se dne, ko sem prvič prebrala *Potohodca*. Iskreno, ni mi bil všeč. Niti malo. Pa kdo je na RIC-u izbral to besedilo? Ne razumem zgodbe, ne vem, kdo sta Očesi postave in res mi ni jasno, zakaj Ženska nima imena. Mislila sem, da moram za maturo do potankosti poznati in razumeti obravnavano besedilo, oni pa pričakujejo od mene, da bom razumela tole? Norci ...

Spomnim se, da smo bili v prostoru. Na odru. Da je profesor hodil med nami, medtem ko smo mi s telesom poskušali razumeti Potohodca.

Ko smo vsako asociacijo spremenili v gib.

Spomnim se, da je z začetka vsem bilo rahlo nerodno. Kako utelesiš nekaj tako abstraktnega in bizarnega? Spomnim se, da je potem nekako steklo. Gibi so bili vedno bolj izraziti in vsebovali so misel. Stali smo na odru, z mislimi pri Potohodcu, in se svobodno gibali ...

Spomnim se, kako sem vsak ponedeljek popoldne in vsak petek zjutraj sedela pred računalnikom, pred mano pa je bil odprt tekst Potohodca.

Spomnim se, da smo počasi brali košček za koščkom, se pogovarjali in skupaj sestavljali skrite pomene zgodbe. Spomnim se, kako smo debatirali o pogumu, svobodi in ljubezni. Kako smo se pogovarjali o vrednotah. Iskali razlike v naših mišljenjih in spomnim se, da mi je takrat Potohodec postal všeč ...

Spomnim se, da sem pisala domače naloge. Svoja razmišljanja o vrednotah in likih v Potohodcu sem izlivala na papir.

Spomnim se, da sem se večkrat zalotila z mislimi pri *Potohodcu* in njegovi zgodbi. Razmišljala sem o Danetu Zajcu in njegovih občutkih. In se bala, da ne bom imela priložnosti svojega razmišljanja pokazati na odru ...

Spomnim se, da smo sedeli na odru. Vsak na svojem belem stolu. Pred nami besedilo, sestavljeno iz naših refleksij.

Spomnim se, da sem bila srečna, ker sem nazaj. Ker sem tu, kjer moram biti, z ljudmi, ki morajo stati z mano, da skupaj povemo zgodbo.

Spomnim se, da smo šli spet v prostor. Da sem kot goba vsrkala vsako profesorjevo kritiko in pohvalo. Vsak nasvet, ki nam ga je dal.

Spomnim se, da sem komaj čakala, da bodo vsi delci počasi sestavljeni skupaj ...

In danes sem tukaj. Spet doma, ker nam je bila ponovno odvzeta možnost delati tisto, kar radi delamo. Z upanjem, da bomo nekoč lahko. Z mislijo na oder. S telesom v Potohodcu.

Potohodec se je počutil ujetega, želel si je svobode, in vsak od nas je na svoj način Potohodec. Tudi nam je bila odvzeta svoboda. Tudi mi zaradi nastale situacije nismo to, kar želimo biti. Tudi mi si želimo hoditi po svoji poti, brez omejitev in ovir. In srčno upam, da bomo kmalu.

TINA ŽNIDARŠIČ, 4. G

POTOHODEC

Postopno iskanje prijatelja
Onostranstva, ki mešajo se rada
Tovrstni občutki, ki gredo v pozabo
Osamljenost, ki išče pohvalo
Hladni pogledi organizacije
Ohromeli jezik civilizacije
Dejanja ohranjajo se
Erotika, ki omami te
Cesta pelje te v neznano

S prijateljem na grobo ramo

KORINA ŽIBERT, 4. G

POTOHODČEVA DEŽELA JE NAŠA DEŽELA

Vprašanja, vprašaji, tuhtanje, raziskovanje ... Študij Potohodca je bilo detektivsko delo, raziskovanje zgodb, razkrinkavanje sistema, razgaljanje likov, spoznavanje preteklosti, spodbujanje kritičnega mišljenja, strast in »gušt«, krutost in neprijetna Resnica.

»Nič se ne zgodi razen smrti«

Prav nič drugače ni danes, danes se vsak dan dogaja le še **smrt**. Kot da v zgodovini niso ljudje umirali. Danes je to glavna novost dneva, informacija vseh informacij, postali smo zombiji, ki se hranijo s podatki. Ljudje umirajo, mediji nas streljajo z metki iz števil, od katerih je na koncu odvisno naše **življenje**. Namesto, da bi bila smrt odvisna od življenja, je življenje odvisno od smrti.

So liki iz Potohodca okoli nas, so liki iz Potohodca del nas, ali smo mi oni?

Danes smo vsi močno potrebni **Iskalca**, tistega, ki išče prijatelja, da mu pomaga. Lačni smo prijateljstva, žejni pomoči. Kot **Ženska** smo lačni ljubezni, a se enako kot ona skrivamo za masko. Želimo si biti vsevedni kot **Starka**, a nismo pripravljeni prehoditi mračne poti do svobode. Svoboda je izgubila svojo vrednost, neoprijemljiva je kot para v zraku, o njej sploh ne moremo govoriti, ko pa smo **Očem postave** stalno na očeh, vohajo za nami,

nas nadzirajo ali prispemo domov ob pravem času, med nami držijo distanco, na naše rane zlivajo jedke tekočine, razdružujejo naša telesa, zastrupljajo naše poljube, ločujejo naša srca, kar je še huje od »**stiskanja jeter**«. **Potohodec** je edini brez obsesije, edini brez »naloge«, edini tako nečloveški, da mu zavidamo njegovo živalskost. Zavidamo mu to, da je brez ciljev, saj se danes vsi utapljam v ambicijah. Ko te sistem dotolče, pristaneš v njegovi službi. Truplo spremenijo v nov poklic. Potohodec je edini, ki ga smrt lahko reši, mogoče pa smo si ravno v tem najbolj podobni. Je naša usoda enaka Potohodčevi in se bomo rešili, ali nas jutri čaka nov poklic?

Spoznanje in klic na pomoč

Sprva sem bila hvaležna, da ne živim v teh krajih, potem pa je kaplja za kapljo kapljal dvom v moje nedolžne možgane. Kapljala je kri (prvotna, najbolj naravna tekočina), tako, da sem vonjala naš svet v njihovem. Kmalu sem živela paralelna svetova, ki sta si postajala vedno bolj podobna, kot ob rojstvu ločena dvojčka, ki ne moreta ubežati svojim prednikom. Sliki sta se združili in vse je postalo jasno, moje misli so postale čiste, moj svet umazan, moja duša pa ranjena. Moj svet je naš svet in naš svet je Potohodčev svet. Zato ne morem reči, da je to delo mračno in morbidno, to delo ni nič drugega kot življenjsko. Obenem pa je tudi gmota lepote, lepota grdega, lepota mrtvega, lepota miru. To delo je odraz sedanjosti, prikaz umazanosti sveta, oguljufanih ljudi. Moram stran od tega sveta, ali pa mi ga pomagajte spremeniti. Svet, ki me dela vedno bolj robotsko, sledečo, materialistično, brez domišljije ... Mi smo mrtvi sužnji sodobnega sveta, kjer manufakturno preoblikujejo človeka v nemislečo žival brez vizije in sanj. Živimo v peklenški vročini, okoli nas pa so stražarji. Postali smo zmanipulirani psi, človek je postal stvor, največji zemeljski sovražnik. Potemtakem sem raje žival, pa čeprav brez razuma, vsaj nisem strup sama sebi, vsaj nisem morilka lastne matere.

Iskalec išče Potohodca, jaz iščem smisel.

PETRUŠA URŠA KOŽELJ, 4. G

INTERVJU Z ISKALCEM

Iskalec, kaj je tvoja naloga?

Po imenu sodeč bi lahko sklepali, da je moja glavna naloga iskanje. In to drži. Moja naloga, moj smisel in moje početje je iskanje Potohodca.

Kdo je Potohodec?

Potohodec je moj prijatelj, ki ga ne poznam, saj ga pravzaprav še nikoli nisem videl. No, razen enkrat v sanjah. Potohodec mi povsod nastavlja svoja sporočila.

Bi nam lahko zaupal, kaj natanko piše v teh sporočilih?

V njih Potohodec omenja, da je v nevarnosti in da potrebuje mojo pomoč. Njegova sporočila so pravzaprav prošnje, da naj ga rešim iz smrtne stiske.

Ironično je, da si ubil Potohodca, ki te je klical zato, da ga rešiš smrti. Zakaj si ga ubil?

Potohodca sem ubil nehote. Mislil sem, da sem zadavil tujca, ki me je prizadel. Nisem vedel, da je ta tujec Potohodec, kajti nihče mi ni tega povedal, celo Potohodec sam ne.

Kako si se počutil, ko si izvedel, da si ubil Potohodca?

Počutil sem se zelo drobcenega in nemočnega.

Kaj bi storil, če bi vedel, da je ta tujec, ki te je prizadel v resnici Potohodec? Ali bi ga vseeno ubil?

Verjetno bi se stvari drugače odvile. A sedaj čutim, da me Potohodec še potrebuje, saj me še vedno kliče. Čeprav je mrtev, me kliče. Verjamem, da se bova enkrat spet srečala in si bova takrat lahko vse pojasnila.

ALEKSANDRA STAROVEŠKI, 4. G

POTO

Če bi pregledali prostor bi opazili premikajočo se gmoto ljudi,
ki se po prostoru premikajo kakor čebele po satju.

Na sredini pa stoji ženska z rdečo obleko in rahlim nasmeškom. Kakor duh na meji nevidnega ji sledi podoba petletne nje.

V roki ima kozarec z napojem, ki veča petletno deklico in manjša njo.

Prepojena z negotovostjo, ki kaplja z njenih rokavov na tla, prekrita z razpokami se pomika po sobi polni čebel.

Znajde se v kotu sobe, kjer se nahaja predmet njene ljubezni.

Ohranja njene iluzije, zato se k predmetu vrača v ciklih. A predmet ni čebela, ki spada v njen panj, po svoje je osa, ki jo nenehno pika.

Nikoli ji ne zmanjka poželenja, zato ostaja tudi po prvem, drugem in tretjem piku.

Čebel po prvem piku ni več, ose pa ostanejo.

Zagledana je v premikajoče se telo, postavljeno pred njenimi očmi in vse kar vidi je osa, niti delček njega ni čebela.

Zunaj sobe pa jo čaka tisti, ki išče, tisti ki ga lahko uniči, zato ženska odhaja iz sobe, v kateri zapušča Potohodca.

Kakor meh napolnjen z morami se ji je spustil na pljuča, njene roke so vzele jedro vklenjeno med kostmi, ne da bi ga vrnile.

Ona jemlje in vedno bo jemala za vsakega žužka nov trik.

In cikel se ne bo končal.

On, Potohodec, pa bo ležal na postelji oblit s strupom in ponavljajočimi besedami

*Držal sem te v rokah, ti si se mi izmikala skozi prste kakor med,
a niti malo tako sladka.*

TRMASTA
EGOISTIČNA

PAMETNA

RANLJIVA
MRTVA

VZVIŠENA
MLADA

UREJENA

PRAZNA

SAMUZAVESTNA

ŽENSKA

BREZVOLJNA

MOČNA

ŽIVA

USODNA

OSAMLJENA

SAMOSTOJNA

OBLASTNA

POSUŠENA

NAIVNA

POTOHODEC

DNEVNIŠKI ZAPIS 1

SONCE LUNA NOČ SMRT JUTRO ŽIVLJENJE

Ker v svetu je v grobem vse črno in belo ... razen ko ni.

Vse je dobro ali slabo ... razen ko ni.

Vsaka zadeva je pozitivna ali negativna ... razen ko ni.

In dejstvo je, da je vse na tem svetu sivo. Nič ni črno in belo. Jin-jang.

Nekaj slabega je v vsaki dobri stvari, nekaj dobrega v vsaki slabi stvari.

DNEVNIŠKI ZAPIS 2

Zanimivo je, kako smo si ljudje tako popolnoma različni in hkrati zelo podobni.

Vsi v iskanju pomena življenja, v iskanju svoje sorodne duše, v iskanju človeka, ki bi nas razumel. Ampak, če smo si tako podobni, zakaj sami delamo razlike med sabo?

Po srcu smo enaki, a srce nam bije na drugačen način. In zdi se, ko bitje srca začuti sebi podobnega, se priklene na ta občutek in ga ne izpusti.

Skozi čas se bitje na drugega naveže tako močno, splete tako trdne vezi, da postaneta eno.

Potem pa se, brez opozorila, ena stran odtrga. Odtrga se s tako silo in tako nenadnostjo in s tem prizadane neskončno bolečino. In kaj sledi po tem?

Nihče ne ve. Včasih popolnoma nič. Včasih se te trdne vezi prepletejo med sabo in tvorijo steno, da je bitje srca komaj slišno. Včasih se napletejo šibkejše, manjše vezi, ki se povezujejo z drugimi šibkejšimi, manjšimi vezmi, zato tudi ne boli tako, ko se tudi te pretrgajo.

A mogoče najhuje ni neskončna bolečina ob trganju trdnih vezi,

temveč stati v polni sobi, slišati in čutiti nešteto bitij srca ... in ugotoviti, da se niti eden o teh ne ujema s tvojim.

To občutiti znova in znova in znova ... in to je uničujoče.

POTOHODEC

Po svetu koraka
Od jutra do mraka
Ta vražja divjačina
Ki je zgnetena kot glina
Zmanjkuje ji zraka
Zapirajo se vrata
Le kako se bo rešila
S te obupne zmesi?
Po sobi se valjajo smet in kosti.
A ko poguma ji zmanjka
Telo polno toplin
Z objema višin
Ugasne v medel spomin
In ko v ječah doni
Nam upanje skopni
Saj Potohodca več ni
To je pretežnost noči

SARA MARINKO, 4. G

OČESI POSTAVE

NAZIV: Komisar, Oko postave, 1. rang

IDENTIFIKACIJSKA ŠIFRA: #2903002500105

IME: STROGO ZAUPNO

VEŠČINE: jahaštvo, boj na blizu, ostrostrelstvo, pirotehnika – T3 stopnja: težka eksplozivna sredstva, tajna infiltracija, protipoligrafsko laganje

JEZIKI: srbohrvaščina, nemščina, angleščina, italijanščina, slovenščina

Leta 1938 je z odliko diplomiral za miličnika jahača na policijski akademiji v Srbiji. Usposobljen je za boj na blizu. Spreten je z noži. Pokazal je veliko zmožnost za terensko delo, zlasti urbano pacifikacijo in nadzor javnih neredov. Izkazal se je pri teoretičnih predmetih in izpitih. V skupnosti je hitro postal znan kot »друже разбијачу« (»tovariš lomilec«). Leta 1941 je prejel Častni pendrek za herojski uboj dveh protestnikov na demonstracijah v Beogradu. Leta 1946 je pritegnil zanimanje takrat novoustanovljene UDBE. Istega leta se je začel pod njihovim okriljem izobraževati, v takrat bivšem taborišču Jasenovac, za tajnega agenta. Še naprej se je izobraževal na tečajih ostrostrelstva in pirotehnike. Leta 1948 se je pridružil »odzivni enoti 45«, ki je sodelovala v tajni misiji »Čistka«. V svojih 34 letih službe je dobil 19 odlikovanj za partijske zasluge.

NAZIV: Kadet, Oko postave, 2. rang

IDENTIFIKACIJA: #2604002505134

IME: STROGO ZAUPNO

VEŠČINE: čiščenje prizorišč zločina, obvladovanje komornih neredov

JEZIKI: srbohrvaščina, slovenščina (A2 stopnja)

Od malega se je imel željo pridružiti tajni partijski organizaciji UDBA. Leta 1966 je v drugem poskusu diplomiral na policijski akademiji v Zagrebu. Zanimal se je za povojno kinematografijo in zato rahla obsedenost z idejo partijskega heroja. Po dvoletnem prepričevanju tovariša komisarja so ga pogojno sprejeli v bivše taborišče Jasenovac, kjer je pričel s treningom in izobraževanju za udbinega agenta. Udeleževal se je številnih izobraževanj v sklopu dejavnosti, a v nobenem ni blestel. Izobraževanje o mrliškem inženirstvu in nadzorovanju komornih neredov je leta 1971 v Jasenovcu vendarle zaključil z odliko. Opravil je tudi izpit za učinkovito uporabo agresivne sile na posameznikih. Leta 1971 se je na priporočilo strica, ki je bil član sprejemne komisije, pridružil partijski organizaciji UDBA in padel pod okrilje zloglasnega komisarja Oko postave, 1. rang – šifra: #2903002500105.

NAJLJUBŠI PRIZOR?

Očesi postave, ki pri kartanju stavita svoje črve. Brez dvoma.
Potobodca sem prebrala že nekajkrat, predvsem zadnje dejanje,
in pri vsakem branju mi je ta prizor na plano pritegnil različne spomine, čustva in asociacije.

Ta prizor je hkrati vse, ampak ni nič.

Na samo zgodbo ne vpliva nič kaj dosti, vendar vsebuje kritiko kmečkega sloja prebivalstva.

Kako se borijo do konca.

Vsebuje prikaz "človeške" volje.

Vsebuje kritiko človeštva. Kako stavimo z nečim, česar nimamo.

Lahko pa me zgolj spomni na čas,

ko smo do poznih večernih ur igrali Enko ter se zmerjali z otročjimi žaljivkami,

ko nam karte niso bile pogodu.

Nekateri pravijo, da liki v zgodbi nimajo vrednot in imajo zgolj nek z usodo zastavljen cilj,

spet drugi pa pravijo, da se v vsaki repliki skriva kanček njihove kompleksne osebnosti,

del katere so tudi vrednote.

In prav zaradi tega mi je celotna drama tako všeč.

Je vse, a hkrati nič.

FLORES OVEN, 4. F

OČESI

Vedno sva tu in tam.
Včasih ti bova dihala za vrat.
Redko bova zavila drugam,
nikoli ne veš, kdaj nisi sam.

Najdeš naju na vsakem vogalu,
kotu, špranji ali lokalu.
Tam sva z namenom
in vedno pozorna s pogledom.

Naročeno izvedeva,
potrebno pobereva.
Dobljeno pripeljeva,
včasih še dodatno zveževa.

Tu bova za vedno.
Tudi ob najinem koncu,
pa tudi, če strohnelo
na vročem soncu.

NEŽA FLERE, 4. 6

PRIPRAVA NA POTOHODCA

Ko sem slišala, da imamo letos za maturitetno predstavo Potohodca, nisem vedela, o čem besedilo govori. Začeli smo z branjem in sem mislila, da bom umrla od dolgčasa, saj je besedilo zares zahtevno, na prvi pogled tudi nesmiselno. Kasneje, ko smo se bolj poglobili, sem ugotovila, da temu sploh ni tako in da ima vsaka beseda, ki je napisana, smisel in se povezuje s celoto. Oktobra, preden smo šli v karanteno, smo si razdelili vloge in z Miho Butalo igrava Očesi postave, dva detektiva oziroma predstavnika državnega nadzora, lahko bi rekli tudi, da sta to člana Udbe. Prvo oko postave, ki ga igra Miha, je nadrejeno drugemu očesu postave in je tudi pametnejše, lahko bi tudi rekli, da je glava in možgani vsake operacije, ki jo Očesi postave imata. Drugo oko postave, ki pa ga igram jaz, je podrejeno in precej neumno. Če je prvo oko postave glava in možgani operacije, pa drugo oko postave naredi vse umazano delo in še to velikokrat slabo in narobe, na primer ubije napačno osebo.

Nato smo pristali v karanteni in svoje like smo morali odkrivati preko zooma, pri tem sva se z Miho zelo zabavala. Ko sva prvič prebrala najin prizor sva se samo spogledala in rekla, da bova prizor odigrala, kot da sva dva detektiva v filmu noir s črnimi klobuki in plašči v bež barvi. Med karanteno smo vsako uro pouka pri predmetu Igra in govor delali v parih na naših prizorih. Ko smo prišli nazaj v šolo in v dvorane, pa smo začeli s postavljanjem prizorov na oder in na žalost smo morali zaradi pomanjkanja časa izločiti kar velik del besedila. Celoten proces je bil precej naporen, saj smo imeli pouk zaradi tega tudi do petih popoldne, pred premiero pa nas čakajo vaje tudi ob nedeljah in po pouku do večera. Četudi je bilo in bo naporno, pa smo se zelo zabavali in tudi bolje povezali v tem času, ki smo ga preživeli skupaj.

MARUŠA RAKUN, 4. G

XXX

Proti pravilom. Nobenih pravil ni.

Odprejo mu črepinjo in vzamejo iz nje možgane.

Težjega ni od luknje v glavi.

On je bil zadovoljen z vsem, samo s človekom ne.

Hotel mu je nastaviti past, da bi njegovo pot speljal stran.

Olajšanje, kakšno olajšanje, ko iz telesa hitro puhti življenje.

Da bo postal vladar nad smrtjo, mu je rekla, če se pusti ujeti.

Edino ženske je lovil. Nje ni ljubil.

Cilje je imel drugačne. Ni spremenil svojih vrednot in svojega prepričanja. Zanj je umrl.

Žene jo ljubezen, ki jo neprestano išče.

Edinstvena vodja organizacije. Ona je the boss.

Neusmiljen pa je bil edini, ki si je od njega želela usmiljenja.

Spet je šla skozi napačna vrata. Njena izba je izba nešteti vrat.

Kradljivec. On ji je ukradel sanje o sebi, ukradel ji je pravkar rojeno podobo.

A kaj ko na koncu postane starka. Sama sebi spodleti. V vrtincu praznine.

NEJA ŠTRUBELJ, 4. G

POTOHODEC

ALI KDO JE POTREBEN POMOČI,
TISTI, KI JE V NEVARNOSTI

ALI TISTI,
KI HITI
POMAGAT?

Ali je ljubezen boljša kot sovraštvo?

Bojim se,
Bojim se nesreče, ki jo slutim.
Ta lov mi ne bo v veselje.

Kdo je kriv – tisti, ki ubije ali tisti, ki je ubit?

Prijatelja iščem,
Iščem, a zmeraj ležim na istem mestu
In se nikamor ne premaknem.

Zadavil si ga, bos še koga?

Nič se ne zgodi,
Nič se ne zgodi razen smrti.

Ali je ljubezen boljša kot sovraštva?

Rad sem jo imel.
Poljubi me in počakaj do jutri.

No pa se je zgodilo ...

MIA DIMIĆ, 4. G

STARCA

Staro gospo in starega gospoda posedli so k izhodu
v neko gostilnico ob železniškem podhodu.

Glasba je čudna, gostilna slabo osvetljena,
človeška duša močno zatemnjena.

»Samo če pomislim, kako je bilo v naših časih,«
reče gospa, medtem ko se gospod nad življenjem dolgočasi.

Zagledata se v mlad plešoči par,
ki ustvarja ozračje skrivnosti in prevar.

»Pravijo, da skupna odeja preprihe pokrije,«
reče in svoje besede z žganjem zapije.

Tipična starca kregata se ob priliki vsaki,
saj gospod uživa v zbadajoči napaki.

Menjanje teme je njegovo poslanstvo postalo:

»Ja, ja, oh, Nace, ko ga je pobralo...«

Gospa ga užaljeno in jezno pogleda,
gospod se hoje po tankem ledu ne zaveda.

Tako svojo igro nadaljuje,
življenje za šalo smrti posreduje.

Pogrebника mu krsto prineseta
in ga v svet skušnjave zaneseta.

Staremu o treh smrkľjah se sanja,
gospa ostalim v gostilnici naznanja:

»Revež moj stari. V krsti počiva, zraven pa sanjari.«

Črna drekača ga v mrliča uredita,
mu njegovo željo po zbadanju spodita.

»Boš kar pustila? Saj vidiš, da sem se samo šalil,«
reče ne zavedajoč se, da je že prepad predse postavil.

»Sam si jih poklical. V odvečne stroške me spravljaš,«
mu hladno odvrne,
njegovo opravičilo brezčutno zavrne.

»Ampak jaz še nisem. Razumi me, da nisem tisto, kar vi mislite o meni,«
reče, medtem ko smrt ga pozdravlja v temi.

»Pokrijte me, da ne bom več gledal teh vaših svečanih obrazov,«
reče, medtem ko vlečejo njegovo truplo brez vsakršnih dokazov.

»Brez zraka sem. Naj samega sebe vdihavam?«

Konec.

Tišina.

Množica v gostilni.

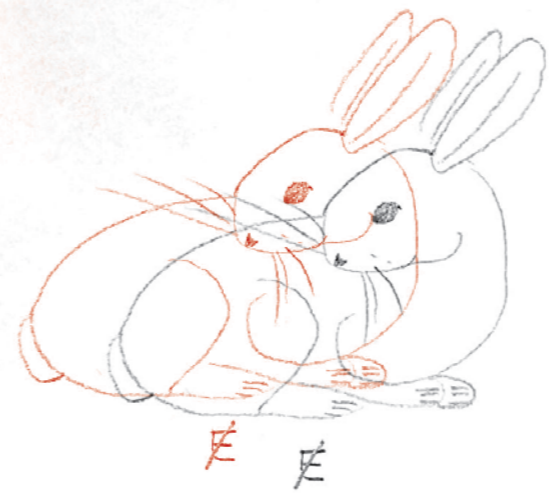
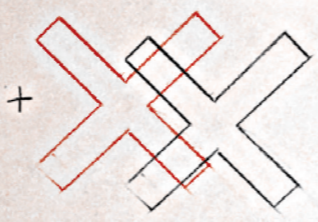
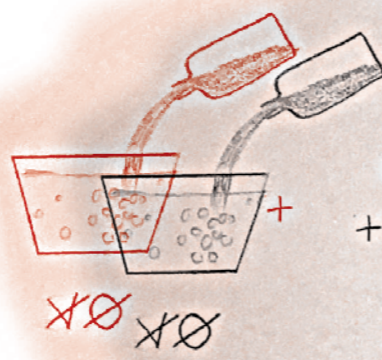
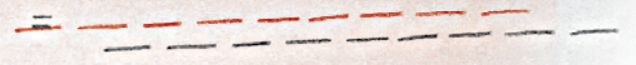
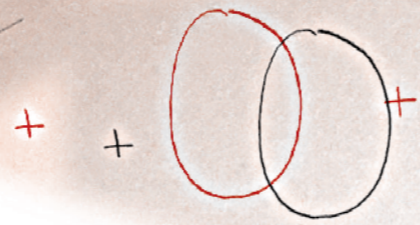
Gospa zazre se vanje in
vsa srečna na ves glas naroči

»Žganje!«

KARIN KRMELJ 4. G

RE RE

NEKAJ SPOROČIL IZ VESOLJA ...

Draga Liza, Nika, Hana, Taja, Neža, Špela, Kaja, Alja, Hana,
Neža, Tinkara, Julija, Petruša, Tyshea, Lana in dragi Nejc,

Delo z vami mi je ogromno pomenilo. Letos sem se še posebej zavedala dragocenosti osebnega stika, dotika, neposrednega odziva, kreativnega kaosa med debato, ki se lahko zgodi samo, ko lahko govorimo drug čez drugega, ko smo si blizu, v resnici blizu. Ko so naša srca na manjši razdalji od varnostne. Vse to nam je bilo večino časa odvzeto. Pa nam je vendarle uspelo. Maksimalno smo izkoristili vsak trenutek naših srečanj. Srečo smo imeli, ker smo se takoj lotili utelešanja.

Še preden smo dodobra razvozlati zagonetke *Potohodca*, smo že delovali.

S telesom, z glasom, z veščinami ustvarjalca, ki oblikuje. Ne zato, ker ve, ampak ker verjame.

Tak proces je vse prej kot samoumeven, saj zahteva zaupanje, pogum in voljo, ki presega razumevanje in sodbe.

Človek sprejema in daje. Biva. Je. Vlogo Potohodca, Iskalca,

Ženske, Starke in Očes postave pa v resnici v življenju velikokrat oblečemo.

Uspelo nam je po gledališko razvozlati čudovito zahtevno poetično besedilo Daneta Zajca.

Bili ste borci in želela bi si, da tega ne pozabite.

Velikokrat se boste v življenju borili. Ne boste vedno zmagali. Ampak vztrajajte!

Zelo sem ponosna na vas in vam iz vsega srca čestitam!

Objemam vas brez varnostne razdalje,

BARBARA KRAJNC AVDIČ

Dragi moji!

Potohodec Daneta Zajca velja za težko, temačno poetično dramo. Že, če samo želimo zapisati kratko vsebino te drame, imamo lahko kar nekaj težav. Če pa nam jo že uspe zapisati, opazimo, da nikakor ne moremo dobiti vtisa iz te kratke obnove, za kakšen dramski zapis pravzaprav gre. *Potohodec* je precej enigmatično dramsko besedilo, čigar poetika zveni tako dobro, da navkljub temu, da pogosto bralec ne ve, kaj točno bere, to bere z užitkom. Spomnim se, kako sem sam kot gimnazijec prišel v stik z Zajčevimi dramami. Bil sem njegov velik fen, prebiral sem vse od Zajca, kar sem lahko, a prav *Potohodec* mi je bil najmanj razumljiv, a hkrati tako zanimiv, tako zvočen, tako mamljiv, da sem si ga za ves ta čas shranil ob prsi, kakor si položimo prsrčnico v notranjii žep plašča, kadar odidemo na dolgo, hladno pot. In po več kot dvajsetih letih me je srečalo to isto besedilo, da mu vlijemo življenje z mojimi dijaki.

Dijaki so marljivo in globoko kopali po besedilu. Vznemirljivo rudarjenje draguljev so bile naše bralne vaje. Žal smo imeli zaradi vsem znanih okoliščin premalo časa, da bi zastavili postavitev te drame tako kompleksno, kot smo se je lotili na bralnih vajah. A vendar je moja želja, da dijaki ustvarijo svoj pogled na Zajčev svet Potohodca, da ga napolnijo s svojimi interpretacijami, dovtipi, mislimi in stališči. Za konec naj vas še nagovorim, dragi moji dijaki: Ivana, Lea, Zala, Eva, Živa, Karin, Neža, Maruša, Brina, Aleksandra, Špela, Dejan in Miha, dragoceno mi je bilo z vami na tem Potohodčevem popotovanju. Vsako našo druženje v živo, mi je veliko pomenilo, česa se še posebej zavedam v teh časih, ko druženje ni več samoumevno. Za samo predstavo si želim, da vam bo dano uživati na odru skupaj drug z drugim, uživati v tem, da ste vi ustvarjalci sveta, ki ga gledalci gledamo, in nazadnje, da boste uživali v tem, da se dotikate publike s svojo zgodbo in svojimi kreacijami.

Po končani gimnaziji vas čaka vznemirljiva prihodnost.

Želim vam, da vas na tej poti spremlja veliko radosti, zdravja in sreče.

ANDREJ JUS

**Drage moje dijakinje in dijaki, soustvarjalke in soustvarjalci,
avtorice in avtorji, igralke in igralci! Ja, vse to ste ve:
Flores, Nina, Lana, Mia, Liza, Sara, Tea, Neja, Korina,
Tina in seveda vidva, Filip in Matjaž.**

Veliko vlog ste odigrale, odigrali v procesu nastajanja *Potohodca*.
Bili ste soudeležene, soudeleženi v procesu izobraževanja, bile ste
ustvarjalke in ustvarjalci. Bili ste pogumne, pogumni kot Potohodec,
vztrajne in vztrajni kot Iskalec, ranljive in ranljivi kot Ženska,
dostikrat celo modre, modri kot Starka.

Besedilo, ki ga tako prepričljivo uprizarjate, je vaše, nekaj malega
je tisto Daneta Zajca. Zdi se mi, da ne bi bilo mogoče močnejše
izraziti tega, kar je napisal Zajc, kot skozi vaše misli, občutke
in telesa.

Zdaj ste na svoji poti.

**Hodite po njej vztrajno in pogumno,
iščite svobodo in veselite se vsega najdenega,
ljubite in razdajajte ljubezen.**

Hvala, ker sem lahko bil z vami!

PRIMOŽ EKART

Uredila:

Andreja Kopač

Avtoriji besedil:

Dijaki in dijakinje 4. G in 4. F:

Lana Arbi, Miha Butala, Mia Dimic,
Neža Flere, Hana Kalan, Petruša Urša Koželj,
Alja Krhin, Karin Krmelj, Sara Marinko,
Flores Oven, Maruša Rakun,
Brina Rednjak, Aleksandra Staroveški,
Neja Štrubelj, Korina Žibert,
Tina Žnidaršič

Mentorji:

Primož Ekart, Andrej Jus,
Barbara Krajnc Avdić

Lektorski pregled:

Mojca Dimec

Fotografije:

Miha Dragan, dijaki in mentorji 4. G in 4. F

Oblikovanje:

Tanja Radež